

Jeg tror slet ikke, det er i de smaa Staters Interesse, at det bliver Formaalet foreløbig; de teoretiske Pacifister er neppe opmærksomme paa, i hvilken Grad selve det Faktum, at Stormagterne er de Militærmagter, som de er, er en Fredsgaranti for de smaa Nationer.

Det er ganske betegnende, at „Politiken“s udenrigspolitiske Medarbejder, for hvem det ærede Medlem Hr. Holger Andersen nys havde rosede Ord, som jeg ganske kan slutte mig til, i en af sine fortræffelige udenrigspolitiske Artikler, en Artikel, som vilde gøre ethvert konservativt Blad Ære, skriver følgende i Anledning af Marokko-Situationen: „Der tales i fransk Presse om, at Frankrig for sin Prestiges Skyld maa føre Kampen mod Abd-el-Krim til Sejr. Prestige dækker ikke her et tomt diplomatisk Hensyn, Prestige har i denne Forbindelse en vid Betydning, det vil her sige det samme som Europas Position udenfor Europa. De store Slagmarker, hvor der kæmpes for denne Position, ligger ganske vist i det britiske Verdensrige, men Marokko er en af Kamppladserne. Barbusse“ — det er den franske Forfatter Barbusse, som har hævdet, at Marokkanerne skulde have Selvbestemmelsesret, og at Frankrig ikke maatte blande sig i Marokkos Forfatningsanliggender — „løfter en lyrisk Frihedsfane. Den Dag, den har sejret helt, betyder for Alvor den Periode, man har kaldt Untergang des Abendlandes.“ Jeg tror, at „Politiken“s udenrigspolitiske Medarbejder her vurderer Situationen fuldkommen rigtigt, og jeg indser aldeles ikke, at det skulde være i de smaa europæiske Staters Interesse af fremskynde Untergang des Abendlandes.

Den højtærede Udenrigsminister holdt sig til almindelige Betragtninger. Men hvis vi nu spørger om disse Locarno-Traktaters specielle Betydning for de smaa Lande og i Særdeleshed for et lille Land som Danmark, saa vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det, som storpolitisk set for de smaa Lande, for Belgien og for Czekoslovakiet, hvis vi regner det med til de smaa Lande, er det essentielle, det er ikke selve Voldgiftstraktaten med Tyskland, men det er for Belgiens Vedkommende Rhinpagten om den belgiske Grænse og for Czekoslovakiets og Polens Vedkommende Garantiaftalerne med Frankrig, som skal danne Analogi eller Supplement til Rhinpagten, der var det eneste, England kunde tænke sig at være med til af Garanti i Europa.

Disse Garantiaftaler med Frankrig tilsigter ligesom Rhinpagten at udfylde de Huller, der er i Folkeforbundspagten. Det

nye ved Voldgiftstraktaterne er dette, at de, ved Siden af at de er obligatoriske for alle Tilfælde, indfører særlige Mægling-kommissioner; men dersom det ikke i Spørgsmaal af politisk Karakter lykkes at komme til Enighed gennem denne Mægling, saa skal der subsidiært henvises til Mægling i Folkeforbundsraadet, og dersom dette ikke faar tilvejebragt Mægling mellem Staterne, kan der tænkes Krig mellem de paagældende Stater. Der kan tænkes Krig imellem dem for det første i det Tilfælde, at Folkeforbundsraadet, naar det ikke har kunnet faa Mægling i Stand, har tilstillet de stridende en enstemmig Henstilling om, hvordan Striden bør ordnes; i saa Fald staar der udtrykkeligt i Folkeforbundspagtens Artikel 15, at Folkeforbundsmedlemmerne forpligter sig til ikke at gaa imod den Stat, der retter sig efter Henstillingen, men der staar ikke noget om, hvorvidt de skal støtte den. Der staar heller ikke noget om, hvorledes de skal forholde sig overfor den Stat, som ikke retter sig efter Henstillingen. Og endelig, hvis Henstillingen ikke er enstemmig, ja, saa har vi det, som er den største Svaghed i Folkeforbundspagten militært set, saa har vi de lovlige Krige. Det er overfor saadanne Krige, at Frankrig ved Garantiaftalerne med Czekoslovakiet og Polen søger at raade Bod, fordi det ikke var muligt at faa Princippet i Rhinpagten udstrakt ogsaa til Østgrænserne. Det er i Virkeligheden dette, som er af væsentlig Betydning med Hensyn til den nationale Sikkerhed.

Nu ved jeg jo, at der i Øjeblikket er Forhandlinger mellem den danske Regering og den tyske Regering om en Voldgiftskonvention, og ingen vil sikkert fra noget Partis Side andet end hilse en saadan Konvention med Glæde. Men jeg maa have Lov til at gøre opmærksom paa, at det vil være af væsentlig Betydning, efter hvilket Mønster denne Konvention udformes. Er det efter Mønsteret af Voldgiftsverenskomsterne i Locarno, Voldgiftskonventioner, som indeholder ubetinget Obligatorium, eller er det efter Mønster af de Voldgiftstraktater, som Tyskland efter Krigen har sluttet med f. Eks. Sverige, Svejts og Finland, hvor Territoriets Ukrænkelighed og Suveræneteten o. s. v., som det hed i de gamle Voldgiftstraktater, holdes udenfor? I saa Fald er jo Voldgift af langt mindre Værdi for vor nationale Sikkerhed.

Naar der skrives til et saa ekstraordinært Skridt, som der her foreslaas af den højtærede Regering: at erstatte vort hidtidige Forsvar til Lands og til Vands med en Ordning, som de paagældende Regerings-